

+++++

Radio 4, MdR, NOS Jazzgeschiedenis 409. Pianist Lennie Tristano, 1919-1978, was meer in de studeerkamer bezig dan op het podium. Zijn muziek bereikte een kleine kring, ook al omdat de platenmaatschappijen niet direct op zijn introverte en onderkoelde intellectuele jazz zaten te wachten. Maar ergens in 1949 speelde hij met een kwintet in Birdland, NYC, u hoort nu drie van de daar gemaakte live-opnamen. Warne Marsh-tenorsaxofoon, Lennie Tristano-piano, Billy Bauer-gitaar, Arnold Fishkin-bas, en Jeff Morton-drums spelen drie standards, d.w.z. de door Tristano bewerkte accordschemas daarvan, al of niet voorzien van eigen, nieuwe melodiën als themes. Dit is van Harry Link "These foolish things".

plaat 1 Lennie Tristano Quintet: These foolish things (Harry Link)
1/3 - 3:55 - Jazz Records JR-1

zelfde Na "These foolish things", van James Hanley "Back home in Indiana".
Lennie Tristano Quintet: Back home in Indiana (Hanley, Macdonald)
2/1 - 5:26 - idem

zelfde "Indiana". En dit is van Gerald Marks "All of me".
Lennie Tristano Quintet: All of me (Simmons, Marks)
2/2 - 4:12 - idem

"All of me". Het kwintet van pianist Lennie Tristano in 1949 -dag en maand zijn niet bekend- in Birdland, NYC, met Warne Marsh-tenorsaxofoon, Billy Bauer-gitaar, Arnold Fishkin-bas, Jeff Morton-drums. Waarschijnlijk privé-opnamen van Tristano, ze zijn in '79 uitgebracht door zijn weduwe, Connie Crothers, op Jazz Records.

Net als Lennie Tristano is Herbie Nichols nooit anders bekend geworden dan bij een kleine groep kenners en liefhebbers, in Nederland heeft Misha Mengelberg zich altijd ingespannen om zijn muziek creatief te vertolken. Herbert Horatio Nichols werd 3 januari 1919 in NYC geboren, overleed door leukemie op 12 april 1963. Hij was pianist en vooral ook componist, in tegenstelling tot Tristano, even oud, die althans door zijn gebruik van bekende accordschemas een echte Bebopper genoemd zou kunnen worden, ook al deed hij er heel bijzondere dingen mee. Midden jaren vijftig deed ^{Nichols} zijn significante platensessies, heel weinig, nu hoort u zijn eerste, waarbij de Nichols van drie jaar later nauwelijks herkenbaar is.

De musici waar ^{m&e} hij op 6 maart 1952 in NYC voor Hi-Lo speelde zijn mogelijk deze: Danny Parker-gitaar, Chocolate Williams-bas, Shadow Wilson-drums. Dit is de enige standard van de session, George Gershwin's "'S Wonderful".

plaat 2 Herbie Nichols Quartet: 'S Wonderful (George Gershwin)
2/1 - 2:45 - Savoy WL 70 510

"'S Wonderful". Van de volgende twee stukken is de auteur niet bekend, zelfs de titels lijken achteraf door iemand anders bedacht. Zoals "Nichols and dimes".

zelfde Herbie Nichols Quartet: Nichols and dimes (?)
2/2 - 2:31 - idem

"Nichols and dimes". Herbie Nichols is hier wat herkenbaarder: "Who's blues".

zelfde Herbie Nichols Quartet: Who's blues (?)
2/3 - 3:00 - idem

"Who's blues", het Herbie Nichols Quartet op 6 maart 1952 voor Hi-Lo in NYC. Herbie Nichols-piano, mogelijk Danny Parker-gitaar, Chocolate Williams-bas, Shadow Wilson-drums. Dit was NOS Jazz-geschiedenis 409, MdR, dit is met een vocal van Chocolate Williams "My lady gingersnap".

zelfde Herbie Nichols Quartet: My lady gingersnap (?)
2/4 - 2:47 - idem

orn 22.05.88

NA 175701

0 0 0 0

27:56